

L'art sense reverències

David Bestué s'estrena amb una exposició individual després de la ruptura del tàndem amb Marc Vives

Sol, no

No és qüestió que no sàpiga estar sol, sinó que entén l'art com un espai per compartir. Bestué ha convidat dos amics a la seva exposició: Marc Navarro presenta el treball visual del poeta Andreu Vidal i Jonathan Millán, un repertori de petites escultures.

David Bestué (Barcelona, 1980) era, fins fa un any, la meitat d'una parella artística, Bestué-Vives, que durant una llarga dècada va simbolitzar la força creativa i el caràcter renovador de la jove escena catalana. Un tàndem inoblidable que ha marcat època i que ha influït moltíssim a tota una generació d'artistes. La seva energia creativa semblava inesgotable, però en la vida res és per sempre i vet aquí que van pactar un divorci amistós per obrir una nova etapa en què es poguessin concentrar en les seves trajectòries individuals. David Bestué i Marc Vives compartien, i deuen seguir compartint, moltes coses, però tenen personalitats i ímpetus diferents. Dos bons trosos d'artistes, costa de pensar que decebran amb signatures separades.

Un any després de la ruptura, a Bestué, el més conceptual dels dos, ja el veiem en plena forma. Ara presenta la seva primera exposició tot sol a Barcelona, a Estrany de la Mota, galeria decisiva en la projecció internacional del ja extàndem. La mostra reuneix un conjunt generós de peces, tan generós que a primera vista pot semblar —que no ho és— dens i farragós, però és que en aquest excés hi ha precisament un dels neguits de l'artista: és obsessivament acumulatiu, el seu escut per protegir-se —també al públic— dels missatges explícits, categòrics i irrefutables. L'exposició ressegueix un apassionant periple creatiu a la re-

David Bestué, a la galeria Estrany de la Mota. L'exposició, de títol 'Pedres i poemes', es pot visitar fins al pròxim 27 de març
JUANMA RAMOS

cerca d'una nova manera d'imaginar-se l'escultura; una nova manera d'entendre-la i, sobretot, estimar-la —sense edulcorants— per superar les velles recances, per no dir odis i repugnàncies, que el jove estudiant sentia a les classes d'escultura —“m'estressava”, diu. Bestué acaba trobant el bon camí, camp a través, per arribar a l'escultura gràcies a la poesia, unes lectures que anava posposant per mandra. Amb la complicitat de la veu dels poemes —diu que el que més l'ha ajudat és Vinyoli—, es veu amb cor de trinxar fonaments, clixés, anacronismes, mites i llegendes, i solemnitats i pompositats associades a l'escultura.

Tossut, Bestué es resisteix a modelar —amb l'excepció d'una meravellosa peça de sorra—, però té avidesa per tractar i més i tot maltractar els materials, nobles i pobres, naturals i artificials. La poesia el guia en aquesta iniciació escultòrica, però l'acabament final el fa sempre amb la connivència del surrealisme, a través del qual traspasa els límits de la ironia, el sarcasme i la burla a tot allò que es pressuposa de revisió intocable. Bestué amaga molt més que ensenya (dins de les seves obres hi ha merda, condons, carn, vòmits, xiclets, burilles...) perquè s'adreça a un públic intel·ligent, un públic amb un altre sentit artístic, i fins i amb un altre olfacte, que ja no combrega amb els mecanismes reverencials de percepció i valoració de l'obra d'art. *

Poesia i revolta

Art i lletres

En un moment històric tan convuls com el que vivim, reconforta constatar una continuïtat creadora, generacional, en la poesia com a valor simbòlic. Quan les lletres tenien a veure amb l'art, i viceversa, quan la poesia aspirava a ser la veu del poble i cridava a la revolta intel·lectual, política i a l'alliberament nacional, quan J.V. Foix traspassava els seus coneixements a la nova generació de poetes dels anys 60 i 70, quan el cinema era contracultural, quan la veu de Catalunya era la d'una Assemblea on poetes, artistes, intel·lectuals, empresaris, obrers i professions liberals cantaven la mateixa cançó, quan calia pagar les multes per reunions il·legals i fer una col·lecta, tot això ho trobem com a element de reflexió a l'exposició *La revolta poètica, 1964-1982*, a la Fundació Palau de Caldetes, de la mà de Vicenç Altaïó i Julià Guillamon.

Pop a granel

Si la poesia d'avantguarda va militar al costat dels artistes surrealistes, la generació literària dels anys 60 i 70 pren el *pop art* i l'art conceptual per acompanyar una revolta estètica que va més enllà de la poesia. El pop a casa nostra, que mai no va tenir el pes suficient per endur-se'n d'una ventada el mur informalista, va aconseguir, en canvi, acompanyar el moviment poètic i literari, i també el musical, a través, sobretot, de la psicodèlia, el hipisme eivissenc i dels viatges a Londres, meca de la cultura pop europea. Així, quan Antoni Padrós pintava el seu *Automanifest* a Eivissa el 1967, reflectia el desvergonyiment de la llibertat sexual simbolitzada per aquesta estètica i escrivia a la manera d'un còmic i en boca d'una *pin-up* “*I am virgin*”. La pintura al·lucinada i psicodèlica d'Albert Porta (després Zush, Evru), els collages eròtics de Narcís Comadira de la sèrie *Anuncis impossibles* (1973-75), la màquina d'escriure d'Aranz Bravo, *The Noiseless* (1971), l'esperit conceptual plàstic i literari d'Antoni Llena, Francesc Torres, Jordi Pablo, Fina Miralles, Eugènia Balcells i de poetes com Carles Camps, Santi Pau, Carles Hac Mor, i la desconstrucció musical de Carles Santos.

Aventures

La revolta poètica va generar, sens dubte, un relleu generacional. Amb un ganxo penjat en Foix i fins a la generació de Francesc Parcerisas, Vicenç Altaïó, Miquel de Palol, Jaume Creus, Bru de Sala, Ramon Balasch i Maria-Mercè Marçal. La represa poètica d'aquesta generació amb *Tarotdequinze* (1972), seguint el fil de la sang romàntica de la literatura (Lautréamont, Baudelaire), les edicions de Vallcorba i les de Llibres del Mall, amb acurades cobertes de Joan-Pere Viladecans ho il·lustren. La projecció de la pel·lícula sobre el Festival de Poesia d'El Price el 1970, filmat per Pere Portabella amb l'ajut d'alguns dels seus alumnes, donen la clau del valor de la poesia com a veu del poble: Joan Oliver, Joan Brossa, Gabriel Ferrater, Salvador Espriu... tot un elenc de luxe per a un país que tant en la seva història com en el seu art té molt de *surrealista*. *